

VII.

Отначало родителитѣ на Стефанъ Караджа, които били сиромаси люде, живѣли съ малкитѣ си невръстни рожби въ село Дюкменъ, западно отъ село Ичме, но отпосле отново се върнали въ Ичме и продължили не-радостниятъ животъ.

По това време семейното щастие се помрачава отъ смъртта на Стефановата сестра — Велика, която всички обичали, заради примѣрниятъ ѝ животъ. Плакалъ за нея цѣлиятъ благочестивъ домъ, оплакало я цѣлото село, наскърбено отъ ранната смъртъ на младата девойка, която имала всичкитѣ красиви черти на нравствената хубостъ и прелѣстѣта на баба си Дафна — внука на Бинбелитѣ отъ Факия.

Сподѣлилъ нещастieto, бащата на Караджата, решилъ да напусне Ичме и да подири другаде спокойствие подиръ скръбта и поминикъ за тежкото си семейство. И на 1846 година, той се изселва въ Дели-Орманъ. Ала тукъ нещастieto отново дебне надъ Караджовия домъ. На връхъ Гергйовденъ, презъ хубавия априлски день, неочаквано смъртта грабва